

Тя продължаваше да се смее беззвучно, разтърсена от леки вътрешни спазми. Сега пък ѝ се стори, че всичко това отдавна ѝ е познато и хубаво. Тя взе цигара от неговите и отново тихо се разсмя.

— Да слезем в бара — каза бавно мъжът.

— Защо? — думите ѝ прозвучаха капризно-мързеливо. — Не искам!... Тука е хубаво! Не мърдам от тук!...

— Да слезем долу! Хайде!

Гласът му бе все така равен, но имаше нещо зад тоя глас, и тя потръпна. Усмивката ѝ се разкриви в гримаса, тя веднага се дигна. Той плати, поръча да снемат дрехите долу и я поведе. Нейният вървеж не бе сигурен и минавайки между масите, трябваше да я подкрепя. Когато стигнаха до широката вътрешна стълба, той я взе под ръка. С приятна изненада, усети как тялото ѝ само се притиска до него. На завоя, в огледалната стена отсреща, неочаквано се появиха собствени им образи. Тя се спря, огледа още веднаж изцяло тоя непознат мъж, който здраво я бе прихванал, и отново се разсмя с хихикащ смях. Посочи с пръст към него